

Despre autoare

Zina Zen (pseudonim) este co-autoarea cărții „paraLELE” (proză scurtă), editura Cartier, 2014, și autoarea volumului „It’s complicated” (poezii), editura Lexon-Prim.

Scrive pentru versiunea online a revistei Tango/Marea Dragoste și a scris pentru revista „15 minute”.

În anul 2015 Zina Zen a câștigat premiul național „Șlagărul Anului” în calitate de textieră.

Zen, Zina.

513 / Zina Zen ; cop. de Natalia Gârbu. – Chișinău : S. n., 2016 (Tipogr. „Lexon-Prim”). – 140 p.

Apare cu sprijinul Incasso Moldova. – 2000 ex.

ISBN 978-9975-139-00-7.

821.135.1(478)-32

CZU Z 51

Copertă de Natalia Gârbu

Volumul apare cu sprijinul Incasso Moldova

Textul a fost redactat cu ajutorul familiei de fonturi Minion Pro desenate de Robert Slimbach în anul 2000

ZINA ZEN

PRIMA DATĂ

513

CHIȘINĂU 2017

Despre autoare

Zina Zen (pseudonim) este co-autoarea cărții „paraLELE” (proză scurtă), editura Cartier, 2014, și autoarea volumului „It’s complicated” (poezii), editura Lexon-Prim.

Scrie pentru versiunea online a revistei Tango/Marea Dragoste și a scris pentru revista „15 minute”.

În anul 2015 Zina Zen a câștigat premiul național „Șlagărul Anului” în calitate de textieră.

Zen, Zina.

513 / Zina Zen ; cop. de Natalia Gârbu. – Chișinău : S. n., 2016 (Tipogr. „Lexon-Prim”). – 140 p.

Apare cu sprijinul Incasso Moldova. – 2000 ex.

ISBN 978-9975-139-00-7.

821.135.1(478)-32

CZU Z 51

Copertă de Natalia Gârbu

Volumul apare cu sprijinul Incasso Moldova

Textul a fost redactat cu ajutorul familiei de fonturi Minion Pro desenate de Robert Slimbach în anul 2000

ZINA ZEN

PRIMA DATĂ

...am rămas pur și simplu în viața mea și de atunci, nimic nu s-a mai schimbat. Nu am fost nechemat de nimeni, s-a ștearsă în fața mea și mi-a zâmbit. Nu am sperat, nu l-am alungat, nu mi-am jucat. Era ca și cum ne-am reîntâlnit într-o vacanță scurtă de primăvară. Nu s-a mișcat niciun fir de păr pe mine, nici un rouschi pe fața lui, și totuși... **513** ...schimbat totul. Nu a fost nici mai bine, nici mai rău decât înainte, pur și simplu totul a devenit într-un mod indispensabil, legat de el, raportat la el, trăit pentru el. Respiram, la propriu, pentru el. Îmi trăiaș, alături de el, „revelația” venirii mele pe lume.

— Tu ești o curtar?

— Nu.

— Nici eu. Nici al meu nu sunt tot timpul. Mai am momente...

— Și eu.

— Ai citit „Un veac de singurătate”?

— Da.

— Vrei să-l recitești cu mine? Eu încep de la prima pagină, tu — de la jumătate și ne întâlnim la jumătate.

— Și acolo, la jumătatea unui veac de singurătate...

— Acolo, la jumătate, o să vedem...

— Și putem să o mai recităm, după aceea. Facem lovers, începi tu cu prima pagină, și eu — cu prima.

— Și ne întâlnim din nou la jumătate.

— Da. Ți-e frică?

— Nu. Ție?

— Mhm, da. Eu știu cartea. Tu o dă-mi, te rog.

CHIȘINĂU 2017

Când ne-am întors la întâlnire, se auzea muzică. Nu știam că Sebastian făcuse în Paolo de planurile noastre pentru acea zi. Toată curtea era decorată și împinsă de lumânări. Pe o scenă improvizată cânta trupa lui Domenico. — Nu mă puteam mișca, nu puteam vorbi. În curte erau cei de la întâlnire, câțiva prieteni de-ai mei, familia mea și a lui Sebastian. Nu îmi venea să cred că ei s-au organizat ca ei să vină.

Il făceam strâns de mână. Oamenii veneau pe rând să ne felicită cu câțiva copii dansau în fața scenei. Ne-am desprins, eu m-am dus spre familia și prietenii mei, care vedeam, în sfârșit, Italia și Încontro, iar Sebastian vorbea cu părinții lui. Apoi am făcut toate prezentările.

Ne-am amestecat printre oameni, nu știam cu cine să vorbesc, pe cine să tin în brațe, cui să mulțumesc. Eram atât de fericită.

Când Domenico a încheiat o melodie, cineva a batut de câteva ori într-un pahar de cristal, ca un cutit, ca să se facă liniște, pentru un moment.

Felicitări, Isadora!

Am înghețat. În remență, stăteam cu spatele la voce. A trecut o veșnicie până m-am întors cu fața spre scenă.

— Felicitări și casa de putea. Mi-era frică să nu întârzi. Dar cred că am ajuns la timp. Să nu fericiri și să vă iubiți mult. Sebastian, să ai grijă de Isadora.

Isadora mea, spunea pe voynuri.

A atât de puțină îmi știam numele întreg. Atât de cunoscută îmi era vocea.

Cine e? m-a întrebat Sebastian, îmbrățișându-mă din spate.

Câteva lacrimi grele mi s-au scurs pe obraji fierbinți.

— Nu știu, Sebastian. Nu știu.

CUPRINS

5	Prima dată
10	A doua oară
13	Cel care nu mi-a arătat Parisul
18	Sunt așa zile
21	Ultima dată
27	Poveștile
35	Cine te ține?
37	Povestea mea
44	Plec
46	Chiar plec
54	Blauen Donau
65	L'Incontro
75	Boris
79	Iana
82	Maria
87	Mia
91	Sara
97	Caut
100	Învăț
103	Fericire > Iubire
105	Scrisoarea
110	Sebastian
121	Feluri de iubiri
123	Rămâi
125	Orașul fără nume
128	Toamna noastră
131	513
135	Timpul

Despre autoare

Zina Zen (pseudonim)

editura Cartier, 2014, 112 pagini

Lezoni-Primi

Scris pentru vârsta de 10-12 ani

„Un veac de singurătate”

312

PRIMA DATĂ

A APĂRUT pur și simplu în viața mea și de atunci, nimic nu a mai fost la fel. A venit nechemat de nimeni, s-a așezat în fața mea și mi-a zâmbit. Nu m-am speriat, nu l-am alungat, nu m-am jucat. Era ca și cum ne-am reîntâlnit după o vacanță scurtă de primăvară. Nu s-a mișcat niciun fir de păr pe mine, niciun mușchi pe fața lui, și totuși, s-a schimbat totul. Nu a fost nici mai bine, nici mai rău decât înainte, pur și simplu totul a devenit într-un mod indispensabil, legat de el, raportat la el, trăit pentru el. Respiram, la propriu, pentru el. Îmi trăiam, alături de el, „revelația” venirii mele pe lume.

— Tu ești a cuiva?

— Nu.

— Nici eu. Nici al meu nu sunt tot timpul. Mai am momente...

— Și eu.

— Ai citit „Un veac de singurătate”?

— Da.

— Vrei să-l recitești, cu mine? Eu încep de la prima pagină, tu – de la ultima și ne întâlnim la jumătate.

— Și acolo, la jumătatea unui veac de singurătate...

— Acolo, la jumătate, o să vedem...

— Și putem să o mai recitim, după aceea. Facem invers, începi tu cu ultima pagină, și eu – cu prima.

— Și ne întâlnim din nou la jumătate.

— Da. Ți-e frică?

— Nu. Ție?

— Mie, da. Eu știu cartea. Nu e deloc ușoară.

Încercam să rămân cu picioarele pe pământ. Eram și nu eram completarea lui, eram și nu eram o altă versiune a lui. Mă proteja. Mă ferea de străini, de lumea de-afară, care nu mă înțelegea. Eram... o ciudată extrem de îndrăgostită. Cum, probabil, este fiecare, prima dată.

Mai întâi am făcut noi, dragoste. Apoi ne-a făcut dragostea pe noi. Mai frumoși, separat și împreună. În interior și pe dinafară. Mai înțelepți. Mai atenți. Mai întregi.

Aveam, fiecare, un mare secret despre viață. Despre puterea unei iubiri egale. Iubirea era copleșitoare. O dădeam, o împărțeam, o dăruiam, o primeam, o făceam, o priveam și ne miram. De noi, de dragoste, de simplitatea fericirii. De magia pe care o făceam chiar noi, fără niciun efort.

Eram norocoși. Totul era despre noi. Ploile, diminețile, sunetele, floarea soarelui, cocorii, infinitul.

Credeam în veșnicie. Nici o secundă de panică. Nimic. Nicio îndoială. Nicio clătinare.

Eram doi copii, care credeau că dacă se vor ține tot timpul de mână, nu li se va întâmpla nimic rău, niciodată.

Doi copii, care rezolvau totul, dintr-o privire.

Doi copii, care nu se temeau de cuvinte, de priviri și de jurăminte.

Doi copii, care știau să facă cuib, dintr-o îmbrățișare.

Doi copii, care-și furau săruturi flămânde, de parcă de-un sărut depindea salvarea întregii lumi.

Doi copii, care refuzau să crească.

Doi copii...

Îi știam fiecare centimetru de piele. Îmi plăcea să surprind momentul în care i se schimba forma ochilor, atunci când zâmbea. Felul în care își strângea pumnii, când nu putea să exprime ceva prin cuvinte. De fiecare dată când trebuia să îmi spună ceva important, îmi șoptea în păr.

Lumea se oprea, când eram în brațele lui, cu capul rezemat de umărul lui uscat și puternic. Îi simțeam mirosul proaspăt, ascultam ritmul încurcat al inimilor noastre.

Vorbam despre prostii – pantofi sau avioane, fluturi sau Polul Nord.

— Ascultă! Cică din punct de vedere aerodinamic, bondarul nu ar trebui să poată să zboare. Dar bondarul nu știe asta și zboară.

— O prostie, draga mea. Este ipoteza unui fizician din anii '30. Aerodinamica nu era înțeleasă cum trebuie atunci și oamenii de știință nu-și dădeau seama cum insectele cu aripi, nu doar bondarul, pot să zboare. E o legendă. Între timp, s-a dovedit că zborul insectelor nu contrazice nicio lege a fizicii. Vrei să-ți explic cum zboară bondarul?

— Nu, lasă.

— Tu încă mai cauți explicații pentru minuni și fleacuri.

Uneori, el îmi aranja câte o șuviță de păr după ureche și mă privea zâmbind, în tăcere. Eu îi luam fața în palme și-l priveam înapoi. Tăceam și zâmbeam. Era cea mai frumoasă și liberă declarație de iubire. Zâmbea tot universul. Eu mă mai făstăceam, pentru că eram mică și niciodată nu știam de unde atâta noroc pe capul meu. Și nu știam cum trebuie să-i răspund. Mă lipeam strâns de el și închideam ochii.

Mă privea îngrijorat, mă privea cu drag, cu teamă, mă privea a întrebare, mă privea a-ntotdeauna.

Eu stăteam cuminte în brațele lui. Nu mă sufocau, nu mă speriau, nu mă alungau. Stăteam fără griji, fără planuri, fără frică – că o să se termine, că o să dispară, că va trebui să plec.

Era liniștea noastră.

Ochii lui... Nu am mai întâlnit ochi atât de vii. Atât de adevărați, atât de ușor de citit. „Ochi de iubit” îi spuneam. M-au urmărit toată viața. Chiar și după mulți-mulți ani, când se întâmpla să ne revedem, că deh, pământul e rotund, când ni se întâlneau privirile, eu uitam să respir.

Erau zile, în care el era unicul meu gând. Bărbatul din viața mea. Iubirea din viața mea. De fiecare dată când eram cu el, știam că nu se va termina nicicând. Și acum, probabil, cred așa. Nu mă temeam niciodată.

Noi doi am luat cele mai ciudate forme, de-a lungul anilor. Dar ceva a rămas neschimbat. Tot ce apare, tot ce dispare când ni se întâlnesc privirile, nu o să se termine niciodată.

Noi am fost altfel. În loc să pierdem zile și fracțiuni de secundă pentru întrebări despre viitor, am trăit totul. Complet, pe de-a-ntregul, de la început. Nu ne-a învățat nimeni, așa ne-a fost norocul. Parcă eram prevestitorii apocalipsei și știam când se va sfârși. Și lumea, și noi. Parcă eram nebuni. Noi nu am dormit aproape deloc. Am mâncat și am băut doar când rămâneam fără puteri de iubire.

Noi nu ne-am întrebat nimic, niciodată.

„Ce-o să fie?” Am vrut sau nu, am aflat.

„Ce-a fost?” Ce-a fost, a fost. A fost altfel.

Așa ne-a fost norocul.

Când a trebuit să plecăm, unul de lângă celălalt, am rămas cu un mare gol în mine. Nu contează de ce a trebuit să plecăm, cine a plecat primul, cine pe cine a alungat sau nu a oprit, dacă mai întâi a fost plecarea fizică sau cea definitivă. Nu contează. Într-o zi, ne-am trăit ultimul nostru „împreună”. De atunci, nu a mai existat „noi”. Și nimeni nu putea repara asta. Nimeni nu avea de dat sau de cerut explicații. Totul era corect, la loc, la timp.

Nimeni nu a cerut și nu a luat nimic, înapoi, dar din acea zi, am continuat să trăiesc cu un mare gol înăuntru, pe care-l simțeam tot timpul, și ziua, și noaptea, și dimineața, și seara.

Nu eram rănită, nu eram părăsită. Continuam să respir, să trăiesc și să merg mai departe.

Într-o zi, am hotărât să nu-l mai iubesc.

Am hotărât că tot ce am avut noi, nu s-a întâmplat. Iar ce s-a întâmplat și nu putem pretinde că nu a existat, a fost doar în capul meu.

Au trecut vreo câteva zile de „azi”. Lungi, încete. De-abia așteptam să se transforme în „ieri”, ca să pot pune o liniuță, încă o liniuță, și încă o liniuță, până zilele se transformă în luni, iar lunile în anotimpuri.

Nu știam ce trebuie să fac.

Gândul – oricât încercam să-l deviez spre alte dimensiuni și sensuri, tot la acea coajă de pâine ruptă în două și împărțită cu el, mă ducea.

Am rezistat. Am perseverat. Am pretins două săptămâni și jumătate că

nu-l iubesc. Am făcut curat în hainele de vară, în cele de iarnă, de toamnă și de primăvară. Le-am spălat, călcat și aranjat, apoi le-am dus la țară și am cumpărat haine noi. M-am făcut roșcată. M-am apucat de germană. Am mutat canapeaua la geam, am citit 9 cărți, am făcut pâine de casă, am sărit cu parapanta și m-am abținut de la petrecerile cu alcool.

„Nu. Nu-l mai iubesc. Nu mai pot, nu mai vreau, nu mai am spațiu...”

Într-o zi, un trecător grăbit m-a împins pe stradă. Neintenționat, se mai întâmplă. S-a întors să-și ceară scuze, iar eu am început să plâng. M-am așezat pe bordură și am plâns cât să se schimbe 4 semafoare.

Am vrut să scot telefonul din buzunar și să-l sun.

„M-au supăraaaaat. Vino și bate-i pe toți.”

Smiorcăit, ca un copil de 3 ani, căruia i-au luat jucăria cea de 4. Ca o femeie care nu poate așa, pur și simplu, să se oprească din iubit.

Este foarte greu să continui să trăiești, știind că cineva nu te-a ales pe tine. Să te așezi în palma lui, dezgolită de regretele și temerile tale vechi, să-l privești cu încredere, căldură și siguranță, și să-nțelegi că nu. Nu te va alege pe tine. Te-ai dezvelit până la piele, până la suflet, degeaba.

Este greu să continui să trăiești, știind că ești alegerea cea bună, a celui potrivit, dar care a știut prea târziu pe cine trebuie să aleagă. Prea târziu. Este dureros să vezi cum din întâlnirea voastră se nasc toate adevărurile și răspunsurile despre rostul venirii voastre împreună, în aceeași lume, în același timp, și să înțelegi că omul predestinat ție, a ales deja. Grăbit, neatent și greșit. Și nu ai nici voie, și nici putere să schimbi asta.

Este greu să alegi, când ai orgoliul învins. Când ești pierdut, speriat, obosit. Când ai neiertări și neîmpăcări vechi, de-o viață. Când nu mai știi dacă trebuie să fii nebun sau rațional, atent și înțelept.

Este greu să alegi când ești ciobit, pustiit și însetat. De viață și iubire „adevărată”.

A DOUA OARĂ

ÎNTR-O ZI, l-am cunoscut pe al doilea, care nu semăna deloc cu primul, iar acest lucru a fost suficient ca să-l iau în seamă. Și în viața mea.

Am încercat. Am făcut să se întâmple, am căutat.

Credeam că, în timp, poate...

Mă gândeam, pe ascuns, că dacă...

Așa, a mai trecut niște timp din viața mea. Încercări, restart-uri, încordare. Încăpățânată, eu „construiam” o relație. Umpleam un gol care nu se lăsa umplut.

Eu nu spuneam nimic, nimănui. În fond, nu aveam de ce să mă plâng. Eram doi oameni. Trăiam o viață. Cumpărături, vacanțe, așternuturi moto-tolite. Drumuri împreună, colecții întregi de coperti și de titluri. Conversații, apusuri de soare, guvizi și nisip uscat pe piele. Frici, depășiri, crize. Certuri, împăcări... Viață.

Nimeni nu pleca.

Uneori, mă mai întâlneam cu celălalt, cu primul. Întâmplător. În aeroport, în piață, în metrou.

Pe strada mea, câteodată.

Erau acele momente rare, în care nu simțeam niciun gol. În primele minute rămâneam fără aer, dar după ce începeam din nou să respir, eram cea mai fericită femeie din lume. Simțeam sângele în vene, eram privită, eram completă...

Eram aproape. Atât de aproape. Uneori, se întâmpla să stăm atât de aproa-

pe, când vorbeam, încât aproape îi auzeam gândurile șoptite în părul meu. Zâmbeam fericită, împlinită. Mă ardea locul în care țineam acest secret.

Secretul vieții mele. Iubirea vieții mele.

Cred că îmi era suficient. Cred că nu voiam decât o închipuire, o provocare, o mică răzbunare.

Trăiam zile, săptămâni întregi, hrânindu-mă cu amintirea fiecărei întâlniri întâmplătoare.

De fiecare dată, gândul mă ducea mult mai departe decât aveam voie. Și nu era bine. Nu aveam voie. Și nici nu aveam „de ce”.

Treceau zile, nopți, anotimpuri. Totul era previzibil și în linie dreaptă. Al doilea se transforma ușor în mine, iar eu simțeam că mă plictisesc și mă sting.

Într-o seară, am înțeles că ceva nu e bine, nu e cum trebuie, nu e corect. Nici față de el, nici față de mine. Peste câteva zile, după ce ne-am întors de la un prânz cu părinții lui, i-am zis că eu plec.

Am avut mare noroc. El a înțeles. Nu m-a oprit, nu m-a întrebat, nu mi-a cerut. Fără drame, uși trântite și „mai dă-mi altă șansă”. Definitiv.

Pe el ar fi trebuit să-l iubesc cel mai mult. El îmi săruta mâinile, îmi aducea flori. Tot timpul îmi aducea flori. Îmi păzea visele, când adormeam. Îmi alunga toți demonii, când nu mi-i puteam controla. El mă repara, când eram bolnavă. El mă aștepta tot timpul, acasă.

Știa care e culoarea mea preferată. Știa cum îmi beau cafeaua și când am chef de ceai.

Cu el, dansam dumnezeiește de frumos. Îmi intuia fiecare mișcare și-mi dădea cele mai potrivite și clare semnale de stânga, dreapta, apropiere, îndepărtare. Zâmbea când îl călcam pe picior și mă certa în glumă, când încercam să conduc eu. Eu mă desprindeam câteodată, improvizând câte un moment *solo*. După care, mă lipeam la loc de el și-l lăsam să preia el, și dansul, și controlul. Uneori, dansam cu ochii închiși. Cu el, cu gândul în altă parte.

Mă iubea.

Dar nu a reușit niciodată să-mi umple golul. Și pentru aceasta, am început să-l urăsc pe primul. Pentru dizabilitatea cu care trebuia să trăiesc. Pentru felul incomplet în care am ajuns. Pentru imposibilitatea de a duce o viață normală, cu un om minunat. Pentru că, din cauza lui, nu puteam trăi și iubi pe de-a-ntregul.

Dar până la urmă, gândind peste ani, la rece, el ce vină avea, primul?

Nu ne-am sincronizat. Nu ne-am potrivit.

Bad timing.

Și cu primul, și cu al doilea.

CEL CARE NU MI-A ARĂTAT PARISUL

CÂND NE-AM întâlnit, ne-am speriat. Ne-am urmărit de la distanță. Ne-am adunat curajul și am făcut pași unul spre celălalt. Mergeam încet, unul mai atent decât altul. Ne-am studiat. I-am zâmbit și i-am întins o mână. M-a lăsat cu mâna întinsă câteva secunde, cât să îngheț, apoi mi le-a luat pe amândouă în ale sale.

Nu eram nerăbdătoare să ajung la el. Să-l cunosc, să-l aflu, să-l cuceresc, să-l înnebunesc și să-l fac al meu, numai al meu. Trăgeam de timp, opream în loc clipele, pentru că am simțit, cu el, acel ceva, când știi că „el e”. „Cel cu care vei rămâne”.

Nici el nu se grăbea. Mă privea mirat, de fiecare dată. Că nu sunt cealaltă, de dinaintea mea. Se mira că au trecut 3 ore și nu am ieșit încă din mașină, pentru că povestea mea se lega de-a lui. Râdeam și împreună, și unul de celălalt. Se mira că nu mă grăbesc, că nu-l alung când se întristează, pentru că se gândește la cealaltă, de dinaintea mea. Se mira că înțeleg. Se mira că aștept. Se mira de mine, de felul meu de a merge mai departe, când sunt ținută pe loc. Se mira că putem să stăm mii de ore împreună, fără să ne grăbim. Învățând să (ne) simțim, să ne obișnuim, să ne desprindem, să ne aprindem. Și ne-am aprins...

E ciudat să crezi că iubești nebunește un bărbat, și, într-o zi, să te trezești cu starea aceasta nouă, când afli cu cine vei rămâne.

Mi-era frică. Să gândesc mai mult de un pas înainte. Să privesc în spate. Să verific locul de lângă mine.

Mă bucura orice gând legat de el. Iar prezența lui îmi dădea un amestec de liniști și neliniști, laolaltă. Era bărbat. Vedeam, știam, simțeam. Era aproape bărbatul meu. Aproape.

Uneori, avea momente de întristare și îngândurare. Ne retrăgeam fiecare în colțul său și fără să ne pierdem din ochi, așteptam să treacă.

— Ce vrei să facem mai departe?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu.

— Seneca zicea că omul nu știe ce vrea până în momentul în care vrea.

— Seneca nu te știa pe tine.

— Hai altfel. Îți pun o întrebare la care îmi răspunzi repede. Ok?

— Ok.

— Vrei să fii fericit sau vrei să fii cu mine?

— Cu tine.

— Vezi? E simplu. Am aflat ce vrei.

— Și acum?

— Acum, nu știu.

Alegeam totul pentru „împreună”.

Vorbeam ce vorbesc toți oamenii, de toate vârstele, de pe toate planetele. Filme, muzici, familii, drumuri, orașe.

Despre Paris am vorbit cel mai mult. Atât de mult am vorbit, încât am crezut că l-am văzut deja, împreună, în altă viață.

Eu nu fusesem niciodată la Paris. În fantezia mea, trebuia să-l văd cu cel cu care voi rămâne. Așa că am amânat, cuminte, și mi-am așteptat răbdătoare, ziua.

Într-o zi, l-am văzut, iar, speriat. Obișnuită, m-am ridicat pe vârfurile degetelor și m-am dat la o parte.

În sistemul meu de gândire și de simțire, am găsit explicație și sens. Pentru el, aveam răbdare.

În câteva zile am aflat că a plecat la Paris. Singur.

Încercam să mă bucur pentru el. Încercam să nu fiu supărată. Încercam să-l scuz, să-l înțeleg.

În sistemul meu de gândire și de simțire, plecarea lui la Paris însemna frică. S-a speriat de tot ce începea să se întâmple.

Firesc și necontrolat, după mine.

După el, nu știu.

S-a speriat de nou, de mine. S-a speriat că cea dinainte va rămâne undeva departe. Era debusolat, cum va trăi descărcat de vini și regrete?

În sistemul meu de gândire și de simțire, îl vedeam cum mă pedepsește, pentru că l-am scos din capcana trecutului. Mă pedepsea, pentru că eu m-am desprins mai ușor de tot ce a fost înainte.

În sistemul meu, mă testa.

M-am lăsat pedepsită și testată. În fond, era bărbatul cu care știam că voi rămâne.

De la aeroport a venit direct la mine. Stătea în ușă. Mă privea de la glezne în jos. Tăcea.

Eu am făcut ceai. Am făcut o glumă. Am făcut cald și lumină. Singură.

M-a dus în alt oraș, peste o lună. A fost frumos, dar... nu era Paris. Nu mai eram noi.

Într-o zi, lucrurile și cuvintele au curs în așa fel, încât am văzut și am înțeles că nu este bărbatul cu care o să rămân. Este un bărbat bun, puternic, impresionant. Un bărbat care știe să dăruiască și să prețuiască oamenii și tot ce primește. Un bărbat pe care-l admir și de care sunt mândră.

Dar nu era bărbatul meu.

Când ceva foarte fierbinte se lovește de ceva foarte rece, unele lucruri se sparg. Chiar dacă sunt invizibile. Chiar dacă te sperii și începi să lipești la loc.

Știți cum e să te uiți la cineva care încearcă să lipească cioburi invizibile? S-a întâmplat să plâng, odată, peste vreun an și jumătate, când am văzut un cuplu care arăta cum cred că ajungeam noi, dacă el nu pleca la Paris fără mine.